

НЕВЪСТА

Вдигни и ти очитѣ си нагоре
и помоли се заедно съсъ мене. —
Така въ детинство съ майка си говорѣхъ
и молѣхме се дветѣ на колѣне.

Азъ чакамъ въ бѣлата вѣнчална дреха
да дойдешъ ти — сънуванъ и обичанъ,
да бждешъ моя радостъ и утеха,
съ цвѣта на младостта да те накича,

да се стопя като снѣжинка въ огънь —
и на кръвта ти огъня да бжда . . . —
О вижда Богъ и моята тревога,
и моята любовъ — и нека сжди.

И ето, звънъ вечеренъ се порони,
пжтеката прибули снѣжна мрежа,
и ледени цвѣтя, листа и клони
по здрачните стѣкла изплете скрежътъ. —

Вземи ме — съ мойта обичъ всеотдайна
и съ моя даръ — безцененъ и безименъ. —
И даже ако смъртъ е въ тази тайна,
тогава пакъ, вземи ме — умъртви ме.